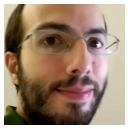
Neva

Per JoanM el dt., 06/02/2018 - 09:00

Prego davant la finestra. Els flocs de neu caient sense la pressa de la pluja, com si volguessin acaronar en lloc d'esquitxar. M'adono que tot el que cau del cel deixa una marca pura, blanca, verge, espais on l'ésser humà només existeix sostenint allò que ve de Déu, i que tant sovint acaba embrutant amb petjades, com damunt la neu. Però la neu segueix abraçant el paisatge, fins i tot després de bruta va caient, va cobrint, va calant.Senyor, quan em parlen de la teva "gràcia" no entenc la paraula, però quan miro la neu em sembla copsar-hi alguna cosa. Una connexió constant amb el cel, que no para d'emblanquinar-ho tot, d'intentar de nou tornar el mateix paisatge verge. Gràcies per aquest esforç silenciós, per abocar en nosaltres, inhòspits paisatges, tantes esperances d'esdevenir bells com fotos de postal...!